

A Fővárosi Ítéltábla Dr. Dudás Gábor Ügyvédi Iroda (**felperesi képviselő címe**, ügyintéző: dr. Dudás Gábor ügyvéd) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek a Fuglinszky és Társai Ügyvédi Iroda (**alperesi képviselő címe**, ügyintéző: dr. Fuglinszky János ügyvéd) és a Sümegi Ügyvédi Iroda (**alperesi képviselő címe**, ügyintéző: dr. Sümegi Ágnes ügyvéd) által képviselt **alperes neve** (**alperes címe**) alperes ellen szolgáltatási díj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2012. május 22. napján kelt 7.G.40.918/2010/36. számú - 2012. május 23. napján 7.G.40.918/2010/37. számon kijavított - ítélete ellen az alperes 2012. június 15. napján 38. sorszámon előterjesztett fellebbezése és a felperes 2012. szeptember 7. napján Pf.3. sorszámon előterjesztett csatlakozó fellebbezése folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és kötelezi a felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg az alperesnek 48.512.666 (negyvennyolcmillió-ötszáztizenkétezer-hatszázhatvanhat) forintot és ezen összeg után 2011. április 14. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat hét százalékkal növelt összegű kamatát. Az alperest mentesíti az elsőfokú perköltség megfizetése alól, és kötelezi a felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg az alperesnek 1.755.000 (egymillió-hétszázötvenötezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjból és 1.500.000 (egymillió-ötszázezer) forint viszontkereseti illetékből álló elsőfokú perköltséget. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg az alperesnek 2.785.000 (kétmillió-hétszáznyolcvanötezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy külön felhívásra az állam javára fizessen meg 1.175.000 (egymillió-százhetvenötezer) forint fellebbezési illetéket, míg az ezt meghaladó fellebbezési és csatlakozó fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperes módosított keresetében a jogelődje és az alperes között létrejött együttműködési megállapodásra alapozva 31.850.000 Ft, ennek 2011. április 13. napjától a kifizetés napjáig számított, a Ptk. 301/A. §-a szerinti kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest az általa teljesített sejtbanki szolgáltatás megbízási díjaként, továbbá 63.700.000 Ft + 17.199.000 Ft (áfa), ennek 2011. május 11. napjától a kifizetés napjáig járó a Ptk. 301/A. §-a szerinti kamata megfizetésére kérte kötelezni ugyanezen szerződés alapján ellátott kutatás-fejlesztési tevékenység díjaként. Előadta, hogy 2007. április 1. és október 31. napja között 637 minta tekintetében végzett az Országos Gyógyintézeti Központ egészségügyi szolgáltatást az alperes számára, melynek ellenértéke 31.850.000 Ft az együttműködési megállapodás 8. számú mellékletének 2. pontja alapján. A kutatás-fejlesztési tevékenység díja tekintetében arra hivatkozott, csak azt kell bizonyítani, hogy az együttműködési megállapodás 7. számú mellékletében felsorolt kutatás-fejlesztési tevékenységet az Országos Gyógyintézeti Központ mennyiben végezte el a megjelölt időszakban, melyre tekintettel az együttműködési megállapodás 8. számú melléklete 3. pontja alapján illeti meg a díj. Felhívásra előadta, hogy a kutatás-fejlesztési tevékenység bizonyítására összefoglaló jelentéssel nem rendelkezik, és nincs is tudomása, hogy készült volna ilyen. E tevékenység elvégzését a projekt előrehaladási jelentéssel tudja igazolni, majd arra hivatkozott, hogy a projekt lezárása még nem történt meg, az jelenleg is folyamatban van. Nem tette vitássá, hogy a számlázás nem a szerződésben foglaltak szerint történt, ezért kérte csak a ténylegesen elvégzett kutatás-fejlesztési tevékenység utáni díjat.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, vitatta a követelést mind jogalapjában, mind összegszerűségében, továbbá azt is, hogy a felperes a pénzkövetelés tekintetében az Országos Gyógyintézeti Központ jogutóda lenne. Tagadta, hogy a felperes által érvényesített követelést megalapozó kutatás-fejlesztési tevékenységet az Országos Gyógyintézeti Központ elvégezte volna. Az Országos Gyógyintézeti Központ az alperessel megkötött szerződés értelmében akkor volt jogosult a számla kibocsátására, ha az alperes az elvégzett munkát az összefoglaló jelentés kézhezvételétől számított tíz napon belül értékelte. Előadta, hogy a felperes részéről a leszámlázott szolgáltatás teljesítése nem történt meg, de legalábbis a számlázott tételek nem beazonosíthatók. A kutatás-fejlesztési tevékenység támogatási szerződésének elszámolása 2008. február 3. napján megtörtént, a projektet lezárták. Ezért értelmezhetetlennek minősítette, milyen követelést kíván a felperes ezzel összefüggésben érvényesíteni. A keresetmódosítás kapcsán rámutatott, hogy a felperes megerősítette, miszerint az alperes részt vett a támogatási szerződésben rögzített kutatás-fejlesztési tevékenység teljesítésében az önrészt biztosító oldalon a felperes igénye szerinti befizetőként. Jelezte, hogy ténylegesen az alperes

valamennyi kötelezettsége a felperes kutatás-fejlesztési teljesítéséhez igazodott, de e teljesítések igazolása nem történt meg, a kiállított számlák nem váltak esedékessé. Az alperestől kapott összegeket a felperes kizárólag a kutatás-fejlesztési célra használhatta volna, de ebbe nem tartozott az őssejtlabor működtetése. Az egészségügyi szolgáltatás címén felszámított követelést ezért megalapozatlannak minősítette, de ezen belül azt is hangsúlyozta, hogy 2007. július 18. napjától kezdődően semmilyen összeg nem illethetné meg már azon az alapon sem, hogy a sejtbanki tevékenységet az Országos Vérellátó Szolgálat látta el. Eddig az időig a felperes hivatkozása is csak 180 szerződésre vonatkozott. A szerződése nem meghatározott számú minta feldolgozására irányult, hanem kutatás-fejlesztési tevékenységre, és ennek igazolása nem történt meg.

Az alperes viszontkeresetében 59.592.000 Ft és ennek az esedékességtől számított a Ptk. 301/A. §-a szerinti késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni a felperest elsődlegesen jogalap nélküli gazdagodás (Ptk. 361. §), másodlagosan kártérítés (Ptk. 298. és 299. §), harmadlagosan ugyancsak kártérítés címén (Ptk. 312. § (2) bekezdés). Visszatérítési igényének alapja az általa A/38/A-A/38/H. szám alatt csatolt számlák szerinti teljesítése, mellyel összefüggő kutatás-fejlesztési tevékenységre vonatkozó felperesi teljesítés nem volt.

A felperes a viszontkereset elutasítását kérte. Állította, hogy a szakmai zárójelentés egyértelműen alátámasztja az együttműködési megállapodás 7. számú mellékletében foglaltak teljesítését.

A Fővárosi Törvényszék 2012. május 22. napján meghozott - utóbb kijavított - 7.G.40.918/2010/36. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 31.850.000 Ft-ot, ennek 2011. április 13. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7%-kal növelt összegű késedelmi kamatát, továbbá 609.168 Ft perköltséget. Kötelezte az alperest, hogy a felperes illetékmentessége folytán le nem rótt 900.000 Ft kereseti illetékből az állam külön felhívására fizessen meg 252.000 Ft-ot, míg a fennmaradó 648.000 Ft kereseti illetékről akként rendelkezett, hogy az állam viseli. Ezt meghaladóan a keresetet és a viszontkeresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban a felperes bizonyítási terhe mellett azt vizsgálta, hogy a teljesítés megtörtént-e és kinek a részéről. A módosított keresetre tekintettel a teljesítést nem a perben becsatolt három számla alapján kellett értékelnie, hanem a felperes által megjelölt 637 minta vonatkozásában, melynek feldolgozását és tárolásba vételét a 10. sorszám alatt csatolt tárolási igazolásokkal bizonyította. Az alperes az okiratok létrejöttét, tartalmát nem vitatta, és azt sem, hogy ezután a 637 minta után az együttműködési megállapodás szerinti díj kifizetése nem történt meg, ezért ebben a körben az elsőfokú bíróság a Pp. 163. § (2) bekezdése alapján a további bizonyítás elrendelését mellőzte, és tényként állapította meg, hogy a teljesítés, azaz a köldökzsínórvér-minta feldolgozása és tárolásba vétele 2007. április 1. és október 30. napja közötti időben megtörtént, és így az alperes fizetési kötelezettsége 31.850.000 Ft és járulékai erejéig fennáll. Nem volt vitatott tény, hogy az Országos Gyógyintézeti Központ személyi állománya

2007. szeptember 1. napjával átkerült az Országos Vérellátó Szolgálathoz, így a megismételt eljárásban a bizonyítást a tárgyi eszközök átadás-átvételére kellett lefolytatni. A felperes okirattal bizonyította (31/F/1) a tárgyi eszközök átadás-átvételére és a hasznok szedésére vonatkozó megállapodást. Az okirat létrejöttét, tartalmát az alperes nem vitatta, és ezért az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, hogy a 637 minta után járó ellenszolgáltatás az Országos Gyógyintézeti Központot megillette, a teljes szolgáltatási díjra a felperes keresetössége fennáll. Ezt követően az elsőfokú bíróság a kutatási tevékenység teljesítésével foglalkozott. Osztotta azt az alperesi álláspontot, hogy a felek a per tárgyát képező szerződés VI.2. pontjában a kutatási tevékenység teljesítését a kutatási jelentés átadásához és elfogadásához kötötték, az ellenszolgáltatás pedig a teljesítés megtörténtével válik esedékessé. A felperes jogelődje negyedéves ütemezésben volt köteles a kutatási tevékenységről jelentést írásban átadni az alperesnek, az alperes pedig negyedéves ütemezésben volt köteles a kutatási tevékenység ellenértékét megfizetni az adott negyedévben átadott minták arányában. A tanúvallomások alapján az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, hogy az Országos Gyógyintézeti Központ a kutatási tevékenységről az alperesnek nem adott át negyedévente jelentést, annak ellenére, hogy magát a kutatási tevékenységet elvégezte. Az Országos Gyógyintézeti Központnak az alperes felé teljesítendő kutatási tevékenysége megegyezett a GVOP pályázatban szereplő kutatási tevékenységgel, amiből az következik, hogy az Országos Gyógyintézeti Központ az alperessel kötött szerződésben a MAG - Magyar Gazdaságfejlesztési Központ Zrt. felé megküldött kutatási jelentéseinek alperes felé történő megküldésére vállalt kötelezettséget. A tanúk vallomása szerint az Országos Gyógyintézeti Központ a kutatási jelentéseket az alperesnek nem adta át. A felperes állította, hogy e tevékenység teljesítéséről az alperest szóban tájékoztatta, a felperes bizonyítási terhe mellett azonban e szóbeli tájékoztatás megtörténte sem volt megállapítható. A felek a szerződésben a kutatás eredményéről írásbeli jelentés átadását kötötték ki. A felperes tartalmát tekintve tehát azt állította, hogy a szerződést módosították, és kölcsönös egyetértéssel az írásbeliségtől eltekintettek. A szerződés módosításának bizonyítása a felperes kötelezettsége volt, de a meghallgatott tanúk vallomása alapján ezt sem lehetett megállapítani. A bizonyítottság hiánya a felperes terhére esik, ezért az elsőfokú bíróság arra az álláspontra jutott, hogy a kutatás teljesítése a perrel érintett időszakban negyedéves ütemezésben nem valósult meg, a szerződés felmondásáig sem kutatási részjelentéseket, sem összefoglaló jelentést sem az Országos Gyógyintézeti Központ, sem maga a felperes nem adott át az alperesnek, vagyis a kutatási tevékenység alperes felé történő teljesítése nem realizálódott. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a pályázat alapján végzett kutatási tevékenység megegyezett az Országos Gyógyintézeti Központ által alperes felé vállalt kutatási tevékenységgel, ezért a pályázatot lezáró jelentés megegyezik a per tárgyát képező szerződésben vállalt kutatás összefoglaló jelentésével, ami megfelelő bizonyítékkal szolgált arra, hogy a szerződésben vállalt kutatási feladat elvégzése megvalósult. Az alperes az összefoglaló kutatási jelentést a szerződés megszűnését, működésének befejezését követően a perben ismerte meg, így ennek az alperes részére történő kézbesítése nem minősül a szerződés teljesítésének. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság a kutatási díj címén 80.899.000 Ft és járulékai

megfizetésére előterjesztett kereseti kérelmet elutasította.

Az alperes viszontkeresetét illetően rámutatott, hogy okirattal bizonyította, miszerint a jogviszony fennállása alatt kutatási díj címén milyen összegű kifizetést teljesített az Országos Gyógyintézeti Központnak, mely okiratok létrejöttét, tartalmát a felperes nem tette vitássá, ezért a Pp. 163. § (2) bekezdése alapján a viszontkereset körében az alperesi teljesítés tényére, jogcímére és összegére a további bizonyítás elrendelését mellőzte, és a tényállást az okiratok alapján állapította meg. Az alperes a viszontkeresetét elsődlegesen a Ptk. 361. § (1) bekezdésében szabályozott jogalap nélküli gazdagodás címén érvényesítette. Állította, hogy az ellenszolgáltatás kifizetése az Országos Gyógyintézeti Központ teljesítése nélkül történt meg, az ellenszolgáltatást elszámolási kötelezettséggel teljesítette. A per tárgyát képező kutatási tevékenységgel kapcsolatban a felperes jogelődjét az alperes felé elszámolás nem terhelte, mert a kutatási díjat nem tételes elszámolással, hanem fix összegben, a feldolgozott minták számához igazítottan határozták meg. Az alperes maga sem állította, hogy a kutatási díj alapját képező mennyiségű minta feldolgozása nem történt meg. Az alperes viszontkeresetében az elszámolás alatt a személyi és tárgyi eszközök felhasználásával kapcsolatos elszámolást értette, ilyen tartalmú elszámolással azonban az Országos Gyógyintézeti Központ a szerződés alapján nem tartozott. Ezért az elsőfokú bíróság az elszámolásra nézve a bizonyítás elrendelését mellőzte. A felperes a kutatási díj ellenértékéhez nem jogalap nélkül jutott, hanem a szerződésben vállalt szolgáltatás ellenértékéeként. A másodlagos viszontkereseti jogcím, amely kártérítés volt, az elsőfokú bíróság szerint azért alaptalan, mert a felperes bizonyította a kutatási tevékenység elvégzését, és azt, hogy az alperes a felperesi jogelőd teljesítését elfogadta, a kutatási jelentés hiánya miatt kifogással nem élt, ezért a leszámlázott értékű kutatási tevékenység teljesítése vonatkozásában a felperes jogelődje nem esett késedelembe. A viszontkereset harmadlagos jogcíme a Ptk. 312. § (2) bekezdésén alapult, de ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság arra mutatott rá, hogy a kutatási szolgáltatás teljesítése megtörtént, ezért a lehetetlenülés szabálya nem alkalmazható. A perköltség viseléséről a kereset vonatkozásában a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján döntött, figyelembe véve a 28-72%-os, felperesre terhesebb pernyerési-pervesztési arányt. A viszontkereset tekintetében az alperes pervesztes lett, e körben a perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján döntött. Az előlegezett illeték megfizetéséről szóló rendelkezését a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ával, az ügyvédi munkadíjról szólót a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésével indokolta.

Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb tárgyalásra és újabb határozat hozatalára utasítását, míg másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes javára megítélt részkövetelés elutasítását, a viszontkeresete szerinti követelés megítélését kérte.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete figyelmen kívül hagyta a per tárgyát képező kereseti és viszontkereseti követelés valós jogalapját, és az ennek alapjául szolgáló valós tényállást, ezért az ítélet megalapozatlan. Az elsőfokú ítélet alapjául szolgáló kötelmi viszonyok eszközjellegű kötelezettségeket rögzítettek. A tényleges

teljesítéseknek és elszámolásoknak a támogatási szerződés teljesítéseként, illetve az ott rögzített szabályoknak megfelelően kellett volna megtörténniük. Minthogy a támogatási szerződés szerinti alperesi fizetési kötelezettségek keretében kellett a felperesnek forrást biztosítania, a felek nem várhatták be, amíg a kutatás-fejlesztési tevékenység teljesítésére vonatkozó teljesítési kimutatásokat ad át a felperes fizetést kiváltó okmányként. Ilyen kimutatást a felperes soha nem adott át, mert a szerződésszerű fizetés alapját képező teljesítés sem történt meg. Téves az elsőfokú bíróság ítélete abban, hogy a felperes a kutatási feladatokat teljesítette, az elsőfokú bíróság az eljárás lényeges szabályait szegte meg akkor, amikor az alperes bizonyítási indítványait elutasította, illetve az alperes képviselőjének megtiltotta, hogy a tanúkhöz a teljesítés tekintetében releváns kérdéseket intézzon. Súlyos tévedés, hogy az elsőfokú bíróság szerint a pályázatot lezáró zárójelentés megegyezik a per tárgyát képező szerződésben vállalt kutatás összefoglaló jelentésével. Ez a kérdés szakértői bizonyítást igényel, de az erre vonatkozó alperesi indítványt az elsőfokú bíróság nem akceptálta, és erre tekintettel kénytelen volt szakértőt megbízni annak megállapítására, hogy volt-e felperesi oldalon kutatás-fejlesztési tevékenység, és ha igen, ez összefüggött-e a szerződések kutatás-fejlesztési feladataival, illetőleg ennek bármely eleme teljesebben ment-e. Lényeges eljárási szabálysértésnek tartotta, hogy az elsőfokú bíróság a felperes követelésének részben helyt adó, az alperes viszontkeresetét elutasító ítélete alapjául kezelte a vagyonkezelői jog átadására vonatkozó megállapodást. Ennek a megállapodásnak az egész per szempontjából nincs jelentősége, mert egy más jogviszonyban, más szervezettel aláírt megállapodást követő mintegy nyolc hónappal később írták alá a per tárgyától teljesen függetlenül.

A Pf.5. számon előterjesztett iratában indítványozta a közte és az Országos Vérellátó Szolgálat között folyamatban lévő ügy iratainak beszerzését. Állította, hogy a helyes döntés meghozatalához szükséges a felperes által megkötött támogatási szerződés rész- és végteljesítési elszámolásának megismerése, amiből az is megállapítható lenne, hogy a felperes a kutatás-fejlesztési tevékenység címén mások mellett az alperestől felvett összegeket valóban a kutatás-fejlesztési tevékenység elvégzésére használta fel, számolta el. Jelezte, hogy a támogatási szerződés ez idő szerint még lezáratlan. Új tényként hivatkozott arra, hogy az adott pályázati tevékenységgel kapcsolatban az Emberi Erőforrások Minisztériuma feljelentése alapján nyomozás van folyamatban, melynek állása tárgyában kért megkeresést. A felperes jogelődje által kibocsátott számlák szabálytalansága, illetve az együttműködési megállapodás szerinti kutatás-fejlesztési tevékenység szerződésben rögzített tartalommal történt teljesítését illetően szakértői véleményeket csatolt.

A felperes csatlakozó fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének a kutatás-fejlesztési tevékenység díja címén előterjesztett kereseti követelést elutasító rendelkezése tekintetében kérte annak megállapítását, hogy megalapozatlan. Kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását, és az alperes kötelezését a kutatás-fejlesztési tevékenység díjaként 63.700.000 Ft + 27% áfa, azaz 80.899.000 Ft és járulékai megfizetésére. A kutatási díj címén előterjesztett követelést az elsőfokú bíróság azzal utasította el, hogy e szolgáltatás teljesítése nem történt meg. Az elsőfokú

bíróság tévesen értelmezte az együttműködési megállapodás rendelkezéseit, amikor a VI.2. pontban foglaltakat a szerződés teljes szövegéből kiragadva értelmezte, ezért tévesen állapította meg, hogy a részjelentések és az összefoglaló jelentések alperes részére történő átadása a felperes teljesítésének részét képezné, és ennek elmaradása miatt a felperes a kutatási tevékenység ellenértékére nem tarthat igényt. Az együttműködési megállapodás VI.1. pontja alapján az Országos Gyógyintézeti Központ kizárólag a 7. számú mellékletben foglalt feladatok elvégzésére vállalt kötelezettséget, és e kutatási feladatok teljesítését a felperes bizonyította. A VII.4.1. pont alapján a kutatás-fejlesztési tevékenység díjának esedékessége független attól, hogy az alperes a teljesítést elfogadja-e, az alperes fizetési kötelezettségének negyedévente tartozott eleget tenni. Ezt az értelmezést erősíti az együttműködési megállapodás 8. mellékletének 3. pontja. A kutatás-fejlesztési tevékenység díja az elvégzett sejtbanki szolgáltatásért járó díj kétszerese. A felperes már pusztán annak alapján jogosult a díjazásra, ha bizonyíthatóan végzett a tárgyidőszakban bármilyen mértékben kutatás-fejlesztési tevékenységet, és e tevékenység elvégzését az elsőfokú bíróság ítélete több helyen is megállapítja.

A felperes az alperes fellebbezésére az ellenkérelmét akként adta elő, hogy az kizárólag olyan tényállási elemek tekintetében tartja a bizonyítást hiányosnak, amely tényállási elemek az ügy megítélése szempontjából irrelevánsak. Így nincs jelentősége az együttműködési megállapodás létrejöttéhez vezető mögöttes szándéknak. Szükségtelen volt annak vizsgálata, hogy az együttműködési megállapodás mennyiben kapcsolódott a felperesi jogelőd által megkötött támogatási szerződés teljesítéséhez, illetőleg a peres felek hogyan biztosították a támogatási szerződéshez szükséges önrészt. Annak sincs jelentősége, hogy az Országos Gyógyintézeti Központ és az Országos Vérellátó Szolgálat között 2007. november 15. napján vagy 2008 júniusában került-e sor a Diószegi utcai telephely eszközállományának teljes körű átadására, mivel a felperes a követelését a 2007. október 31. napjáig terjedő időszakra érvényesítette. Az alperes fellebbezése vonatkozásában tehát az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A fellebbezés és a csatlakozó fellebbezés folytán az elsőfokú ítéletnek nem volt jogerőre emelkedett rendelkezése (Pp. 228. § (4) bekezdés), ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet teljes egészében bírálta felül.

Az alperes fellebbezése a következők szerint részben alapos, a felperes csatlakozó fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a releváns tényállást helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetéseivel azonban a másodfokú bíróság csak részben értett egyet, és a kereseti, illetve a viszontkereseti kérelmek tekintetében a következőket tartotta jelentősnek:

Az Országos Gyógyintézeti Központot az egészségügyi miniszter 2008. október 30. napján érvénybe lépő megszüntető okirattal szüntette meg jogutód nélkül azzal,

hogy a vagyoni jogok és kötelezettségek jogutóda - az állami vagyonról szóló 2007. évi CVI. törvény rendelkezései szerint eljárva - az ingatlan vagyon tekintetében a Nemzeti Vagyongazdálkodási Tanács, egyéb vagyon vonatkozásában az felperes neve, vagyis a felperes. Mivel az Országos Gyógyintézeti Központnak az általa megkötött szerződésből származó követelése a vagyona részét képezi, a felperest a vagyoni jogok és kötelezettségek tekintetében jogutódnak kell tekinteni.

A felperes a módosított keresetében az alperes által hozzá eljuttatott mintákkal összefüggésben már nem az általa kiállított, és az alperes által vitatott számlák szerinti követelést érvényesítette, hanem 637 mintával kapcsolatban az együttműködési megállapodás III.2.1. pontja szerinti tevékenység ellenértékét. E követelése alátámasztására becsatolta azokat a fuvarleveleket, amelyekkel a felperes a feldolgozandó mintát az Országos Gyógyintézeti Központhoz beküldte, és azt az igazolást - ami a szerződésszám megjelölésével - tartalmazta a feldolgozás eredményét. Az alperes a per során az Országos Gyógyintézeti Központ részéről e tevékenység elvégzését nem tette vitássá, a perben becsatolt igazolások egyikével kapcsolatban sem tett konkrét észrevételt, olyan nyilatkozatot, ami alapján arra lehetne következtetést levonni, hogy az igazolás szerinti minta nem általa az együttműködési megállapodás keretében lett az Országos Gyógyintézeti Központhoz eljuttatva, és e szervezet (vagy érdekkörében eljárva más) nem végezte volna el az igazolásban jelzett tevékenységet. Az elsőfokú bíróság tehát helyesen döntött, amikor a módosított keresetből a 637 minta feldolgozásának díja és annak a felperes által érvényesített mértékű kamata tekintetében az alperes fizetési kötelezettségét megállapította. A felperes követelése ennek folytán 31.850.000 Ft, valamint 2011. április 13. napjától számított Ptk. 301/A. § szerinti késedelmi kamata.

A felperes kereseti kérelmének második eleme és az alperes viszontkeresete az együttműködési megállapodásban szabályozott kutatás-fejlesztési tevékenységhez kapcsolódott. Az együttműködési megállapodásban az Országos Gyógyintézeti Központ kötelezettséget vállalt arra, hogy e megállapodás hatálya alatt saját szolgáltatásait kizárólag e megállapodás keretében nyújtja (II.2. pont). Ezt az alperes a szerződés aláírásával elfogadta, így alaptalan volt az a fellebbezésben is kifejezésre juttatott álláspontja, miszerint az alperes, az Országos Gyógyintézeti Központ és esetlegesen mások által megkötött a születés során kinyerhető köldökzsinórvér levételével, szállításával, feldolgozásával és tárolásával kapcsolatos szolgáltatás nyújtása, az ezzel összefüggő kutatás-fejlesztési tevékenység témájában, vagy ehhez kapcsolódóan létrejött szerződéseket „komplexitásukban” kell kezelni. A felek perbe vitt követelését az együttműködési megállapodás alapján kell elbírálni. Ennek VI.1. pontja szerint az alperes a minták gyűjtésével, feldolgozásával és tárolásával összefüggésben megbízást adott az Országos Gyógyintézeti Központnak a 7. számú mellékletben részletesen leírt kutatási feladat elvégzésére. Az Országos Gyógyintézeti Központ a megbízást elfogadta, és kötelezte magát, hogy a feladat teljesítéséhez szükséges kutatói erőforrást folyamatosan biztosítja. A VI.2. pont szerint az Országos Gyógyintézeti Központ vállalta, hogy a 7. számú mellékletben részletezett kutatási feladatokat

folyamatosan végzi, és az eredményekről rendszeresen részjelentést és összefoglaló jelentést ad át az alperes részére. Az alperes vállalta, hogy az elvégzett munkát a rész- illetve az összefoglaló jelentés kézhezvételétől számított tíz napon belül értékeli. Amennyiben ezen időszak leteltéig az alperes írásbeli kifogást nem emel, a jelentést elfogadottnak, a szerződést teljesítettnek kell tekinteni. A kutatás-fejlesztési tevékenység megbízási díját a VII.4. pont akként szabályozta, hogy azt a 8. számú melléklet tartalmazza. A kutatás-fejlesztési tevékenység díjának kifizetésére az alperes az elvégzett kutatás-fejlesztési munka alapján negyedéves ütemezésben volt köteles. A 8. számú melléklet értelmében a negyedévenként fizetendő kutatás-fejlesztési tevékenység megbízási díja mindenkor az Országos Gyógyintézeti Központ szolgáltatásáért az adott negyedévben járó teljes nettó megbízási díjnak a kétszerese + áfa. E rendelkezésekből az következett, hogy az alperesnek a kutatás-fejlesztési tevékenység után járó díjfizetési kötelezettsége elvált az Országos Gyógyintézeti Központ teljesítésétől. E tevékenység tárgyában az együttműködési megállapodás azt tartalmazza, hogy csak azáltal vált teljesítetté, ha az Országos Gyógyintézeti Központ az elvégzett munkáról rendszeres részjelentést, majd összefoglaló jelentést ad át az alperesnek. Az alperesnek tíz nap állt rendelkezésére az értékelésre, és ha nem emelt kifogást ezen idő alatt, a jelentést elfogadottnak, a szerződést pedig teljesítettnek kell tekinteni. Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban felhívta a felperest a kutatás-fejlesztési tevékenység teljesítését igazoló dokumentumok csatolására (4., 11. sorszámú jegyzőkönyv). Az alperes e körben észrevételezte, hogy a felperesnek azt is igazolnia kell, hogy a folyamatos munkát az alperesnek lejelentette, a rész- és összefoglaló jelentéseket az alperesnek átadta, és ezeket a jelentéseket az alperes értékelte. A felperes a kutatás-fejlesztési tevékenységről sem rész-, sem összefoglaló jelentést a perben nem tudott benyújtani, és azt sem tudta bizonyítani, hogy ilyenek voltak, azokat az alperesnek az együttműködési megállapodásban szabályozottak szerint átadta volna. E tárgyban a másodfokú bíróság megítélése szerint a tanúbizonyítás alkalmatlan, de a lefolytatott tanúbizonyítás sem erősítette meg a felperes előadását. **Dr. S.** - aki egyébként az együttműködési megállapodás kutatásvezetője volt - azt adta elő, hogy készültek összefoglaló jelentések, és ezeket tudomása szerint az Országos Gyógyintézeti Központ megküldte az alperesnek. **Dr. T.** azonban, aki szintén az Országos Gyógyintézeti Központ munkatársaként a kutatás-fejlesztési tevékenységben részt vett, nem tudott arról, hogy az alperesnek az összefoglaló jelentéseket megküldték volna. **Dr. Sc.**, az Országos Gyógyintézeti Központ munkatársa viszont határozottan kijelentette, hogy tőle az alperes semmilyen formában nem kapott tájékoztatást a kutatás-fejlesztési tevékenységről, nem küldött meg a részére összefoglaló jelentéseket. Mindez a másodfokú bíróság számára - figyelemmel arra, hogy a per mintegy három éves tartama alatt az Országos Gyógyintézeti Központ kutatás-fejlesztési tevékenységének jelentései nem kerültek elő - annyit kell, hogy jelentsen, a felperes nem bizonyította a kutatás-fejlesztés díját megalapozó tevékenység elvégzését, a szerződés teljesítésének alperesi elfogadását. Az együttműködési megállapodás értelmében a díj megfizetése önmagában a teljesítés elfogadását nem jelenti. A felperest a kutatás-fejlesztési tevékenység fejében díj nem illeti meg, sőt, ezen a címen az alperes által már

megfizetett összeget sem tarthatja meg. Az Országos Gyógyintézeti Központ 2008. október 30. napjával történt megszüntetésével az együttműködési megállapodás úgy szűnt meg, hogy a kutatás-fejlesztési tevékenység szerződésszerű teljesítése nem történt meg. A Ptk. 319. § (2) bekezdésének alkalmazásával a szerződés megszűnése folytán - mivel a már teljesített pénzbeli szolgáltatásnak megfelelő ellenszolgáltatást a másik fél még nem teljesítette - a pénzbeli szolgáltatás visszajár. Az alperes összesen 59.592.000 Ft-ot fizetett meg a kutatás-fejlesztési tevékenységre az Országos Gyógyintézeti Központ szerződésszerű teljesítése nélkül. Az Országos Gyógyintézeti Központ 2008. október 30. napjáig igazolhatta volna a kutatás-fejlesztési tevékenység szerződésnek megfelelő teljesítését, de ezt nem tette meg. A megjelölt jogszabályi hivatkozástól függetlenül az alperes tényelődása az volt, hogy a felperes az együttműködési megállapodásban írtak szerinti módon a kutatás-fejlesztési tevékenység elvégzését nem igazolta, az alperesnek átadott rész- és összefoglaló jelentések hiányában a kutatás-fejlesztési tevékenység szerződésszerű teljesítése nem történt meg. Ebből következően az alperes ellenszolgáltatás nélkül teljesített díjfizetést kutatás-fejlesztési tevékenységre.

A másodfokú bíróság az 59.592.000 Ft-nak 2008. október 30. és 2011. április 13. napja közötti időre számított Ptk. 301/A. § (2) bekezdése szerinti késedelmi kamatát 20.770.666 Ft-ban határozta meg. A Ptk. 293. §-ában meghatározott elszámolás mellett a felperest megillető 31.850.000 Ft-ot először az alperesnek járó késedelmi kamatra kellett elszámolni, és a maradvány (11.079.334 Ft) csökkenti az alperes 59.592.000 Ft tökekövetelését. Az alperest így viszontkeresete alapján az elszámolás eredményeként 48.512.666 Ft illeti meg és ennek 2011. április 14. napjától számított, a Ptk. 301/A. § (2) bekezdése szerinti késedelmi kamata. A másodfokú bíróság a felperest - az Országos Gyógyintézeti Központ vagyoni jogainak és kötelezettségeinek jogutódát - ennek megtérítésére kötelezte.

E jogi levezetés mellett a másodfokú bíróság az alperes által a fellebbezésében hiányolt bizonyítást szükségtelennek ítélte, ezért annak mellőzése indokolt volt.

A másodfokú bíróság döntése folytán megváltozott pernyerési-pervesztési arány miatt a perköltség tárgyában meghozott rendelkezést is meg kellett változtatni. A felperes a keresetét illetően 28%-ban lett pernyertes, de az alperes viszontkeresete beszámítása miatt a felperes javára nem történhetett marasztalás, így pernyerése után perköltség sem jár. Az alperes a viszontkeresetével nagyobb arányban lett pernyertes, és ezért ennek megfelelően jogosult ügyvédi munkadíjra, mely áll a 9.Pf.21.921/2009/7. számú végzésben megállapított 100.000 Ft-ból és az elsőfokú eljárás 1.655.000 Ft-ban meghatározott ügyvédi munkadíjából (32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pont), továbbá az általa lerótt viszontkereseti illetékből.

A másodfokú bíróság határozata a Pp. 253. § (2) bekezdésén alapult.

A másodfokú eljárás költségeire a felperes tekintetében a Pp. 239. §-a szerint

alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése, míg az alperes tekintetében a 81. § (1) bekezdése irányadó. A felperes a csatlakozó fellebbezését illetően teljes egészében pervesztes lett, az alperes a fellebbezését illetően pedig 53%-ban lett pernyertes. Az alperest megillető ügyvédi munkadíjat a másodfokú bíróság 2.785.000 Ft-ban állapította meg. Az alperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illetékből 1.175.000 Ft-ot tartozik külön felhívásra az állam javára megfizetni, míg az ezt meghaladó fellebbezési illeték és a csatlakozó fellebbezés illetéke az állam terhén marad (Itv. 5. § (1) bekezdés c) pont, 74. § (3) bekezdés, 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) és (2) bekezdés, 14. §, 15. § (1) bekezdés).

Budapest, 2013. május 9.

. Hóbl Katalin s.k.
a tanács elnöke

Dr. Madarász Anna s.k.
előadó bíró

Dr. Bleier Judit s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: